

Danskernes Historie Online

Danske Slægtsforskeres Bibliotek

Dette værk er downloadet fra Danskernes Historie Online

Danskernes Historie Online er Danmarks største digitaliseringsprojekt af litteratur inden for emner som personalhistorie, lokalhistorie og slægtsforskning. Biblioteket hører under den almennyttige forening Danske Slægtsforskere. Vi bevarer vores fælles kulturarv, digitaliserer den og stiller den til rådighed for alle interesserede.

Støt Danskernes Historie Online - Bliv sponsor

Som sponsor i biblioteket opnår du en række fordele. Læs mere om fordele og sponsorat her: <https://slaegtsbibliotek.dk/sponsorat>

Ophavsret

Biblioteket indeholder værker både med og uden ophavsret. For værker, som er omfattet af ophavsret, må PDF-filen kun benyttes til personligt brug.

Links

Slægtsforskeres Bibliotek: <https://slaegtsbibliotek.dk>

Danske Slægtsforskere: <https://slaegt.dk>

HARALD JENSEN

Brændevinsbrænder Harald Jensen
testamenterede idrætten et stort areal
af sin lystgård „Haraldslund“, det areal, hvor
Aalborg Stadion nu ligger.

Harald Jensen døde 1914 - 77 år

Tekst: Karl Johan Hansen

**Research: Aalborg Idrætsarkiv
Aalborg Lokalhistoriske Arkiv**

Genoptryk 1996

**Med reverens til Harald Jensen:
Motionscentret "Haraldslund"**

Harald Jensen - 21/12 1837 - 18/7 1914

Familien Harald Jensen

Harald Wilhelm Jensen blev født den 21. december 1837 i København, hvor faderen var lejetjener og senere blev høker. Til den lille butik var sandsynligvis knyttet et brændevinsbrænderi, hvilket var almindeligt overalt i landet. Harald viste gode evner til at tegne og kom som 14-årig i malerlære. Da han var udlært, blev han optaget på Kunstakademiets elevskole, hvor han i 1859 opnåede den lille sølvmedalje for et modelerarbejde, og flere gange fik han malerier antaget på Charlottenborg-udstillingen.

Harald Jensen ville gerne fortsætte den kunstneriske vej, mens faderen, der efterhånden tjente godt som brændevinsbrænder og i en årække før sin død i 1871 levede som particulier, ønskede at sønnen også gik brænderivejen, men gav ham dog den chance, at han kunne fortsætte ad kunstnervejen, hvis han i 1861 vandt den Neuhausenske pris, som var indstiftet i 1812 og uddeltes hvert andet år. Emnet var denne gang et dansk folkelivsbillede. Harald Jensens store billede fra

Dyrehaven blev ikke vinder, og han måtte følge sin fars ønske. Faderen havde omkring 1860 købt et moderne dampbrænderi til sønnen i Aalborg - Vesteraagade 19-21.

Brændevinsbrænding

Der krævedes afgjort særlige evner til dette håndværk. I 1840 oprette kammerråd J. C. Hjorth en brænderibygning på sin herregård Tustrup ved Skørping (under Lindenberg gods). På godskontoret sad en skriverkarl ved navn Asmus Hjorth, der var søn af en guldsmed i Aalborg. Asmus skrev en smuk håndskrift, var en ordensmand og et pålideligt menneske, hvorfor godsejer Hjorth sendte ham til København for at lære brændevinskunsten hos den kendte brænderiejer Brøndum. Da Asmus vendte tilbage, blev han ansat som Tustrup brændevinsbrænderis første bestyrer.

En senere bestyrer blev Theodor Dencker, som fra Tustrup rejste til Aalborg for at bestyre Harald Jensens brænderi, indtil denne ankom til Aalborg i 1862. Kammerråden i Tustrup ønskede dog ikke sin søn, Jacob Peder til brænderiet, men købte i 1861 en gård til ham i Aalborg, den såkaldte "Hjorths gård", der blev nedrevet i 1968.

Selv om brænderiet i Tustrup havde en produktion i otte måneder på 100.000 potter sprit, var formålet gennem bærmefodring at sætte jorderne i fortrinlig gødningsstand og realisere en omfattende og planmæssig studefodring. Brænderiet blev nedlagt i 1866 på grund af den stærke konkurrence fra de nye spritfabrikker i Nordjylland.

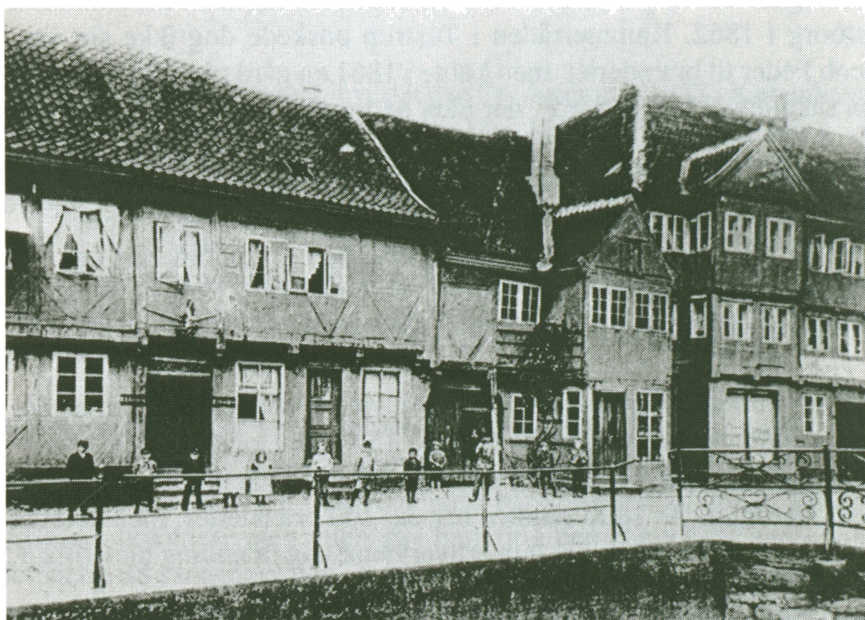
At der gennem tiderne i Aalborg har været vældig gang i brændevinsbrændingen ses af, at det allerede i 1547 blev indskærpet af magistraten, at forbudet mod udskænkning af brændevin på gader og torve blev overholdt. År 1800 fandtes her ca. 100 brænderier, men antallet faldt drastisk til tre, efter at kun erhvervsmæssig brænding blev tilladt.

I brænderiet Vesteraagade 19-21 havde skiftende indehavere forsøgt

sig med at destillere brændevin, men det blev Harald Jensen, der fik den store succes med sin "Harald Jensen Taffel Akvavit", som han fremstillede gennem 21 år.

Finansmanden C. F. Tietgen, der i 1881 var med til dannelsen af De Danske Spritfabrikker, var kendt som hård og hensynsløs over for konkurrenter, og han forsøgte forgæves at udkonkurrere Harald Jensens brænderi. Men i 1883 slap tålmodigheden op, og Tietgen besluttede at købe brænderiet. Han sagde til direktør Henius, at - nu skal vi tage ham med, og vil han stadig ikke, må vi tvinge ham

Om dette fortalte Harald Jensen 30 år senere til Aalborg Stiftstidende bl.a.: "Jeg blev lidt angst, for jeg var jo kun en ung mand, men jeg kilede på af alle kræfter. Tietgen var også stifter af og direktør for DFDS - De Forenede Dampskibsselskaber - og det ærgrede ham, at når han ombord på en rutebåd bad om en snaps, altid fik en flaske med Harald Jensen etiket.

Brænderigården i Vesteragaade 19-21

Jeg havde flere gange sagt til Henius, at jeg ikke brød mig om fabriksvæsen og tit længtes efter det frie kunstnerliv. Det kom Tietgen for øre og han ville købe, men Henius frarådede, for får Harald Jensen ikke som han forlanger, bliver han let stødt, og så kommer vi ingen vegne. Så gav Tietgen den besked til Henius, at brænderiet skulle være købt inden klokken 12 næste dag - uanset prisen. Og jeg fik en god betaling - i kontanter, for jeg brød mig ikke om aktier (kilder mener, prisen for brænderi og recepter lå på mellem 240.000 og 500.000 kr.). Jeg glædede mig over handelen, der var i orden på 10 minutter, for nu kunne jeg male igen og indrette mig, som jeg ville....”

Harald Jensens brændevin er stadig i handelen hos DDSF.

Ved Aalborg Handelsstandsforenings 550 års jubilæum i 1981 fortæltes, at “bedst kendt i rækken af virksomheder, som har overlevet de sidste 100 år, er vel nok DDSF, som i 1883 fik lov at opkøbe Harald Jensens navnkundige brændevinsbrænderi, der havde til huse i et af datidens industrikvarterer, Vesteraagade”.

Badeanstalt

Det var bestyreren for Harald Jensens brænderi, Th. Dencker, der i 1861 tilbød Aalborg kommune at indrette en badeanstalt for at udnytte den store dampproduktion, hvis man ville støtte planen økonomisk; men det ville man ikke.

Da Harald Jensen overtog brænderiet, fandt han ideen glimrende og sendte i 1865 en ansøgning til kommunen om støtte til en badeanstalt for russiske dampbade - men igen forgæves. Han lod sig dog ikke slå ud og indrettede badeanstalten uden kommunal støtte. Allerede det første år blev der dog vanskeligheder, idet Harald Jensen den 7. juni 1865 bekendtgjorde i en annonce i Aalborg Stiftstidende, at badeanstalten i Vesteraa var lukket fra den 12. juni og indtil videre.

Men allerede den 27. samme måned annoncerede Harald Jensen imidlertid, at badeanstalten igen var åbnet efter at være ødelagt af en voldsom storm.

Harald Jensen havde mange interesser, der yderligere blev udvidet ved ankomsten til Aalborg i 1862. Dette år tilmeldte han sig Aalborgs borger-væbning og fik rang af løjtnant. Denne middelalderlige bevægelse, der blev genindført af Frederik VI i 1802, havde tre ting til opgave, nemlig forsvar, brandassistance og polititjeneste. Da korpset aldrig fik den store betydning, blev det opløst i 1872.

Af Harald Jensens to ejendomme i Vesteraa var nr. 19 opført i 1598, og over porten var indmuret en ege træstavle, der ved overtagelsen var overkalket. Da Harald Jensen var stærkt historisk interesseret, lod han tavlen rense, så indskriften blev tydelig. Der stod: WER IN GODT GELOBET VND VERTRUGET DER HAT HIR VND DORT WOL GEBWEGT - ANNO 1598, hvilket betyder nogenlunde, at den der stoler på Gud han har bygget godt, både her og i det hinsidige. - Da de to huse i 1896 blev nedrevet for at gennemføre den ny Borberggade til Kastetvej, blev tavlen ophængt i porten til Borberggade 2, men i dag er porten forsvundet.

Den 16. juli 1868 blev Harald Jensen gift med Emilie Hansen, der var født den 2. december 1836 i København.

Militært gruppebillede fra 1865
Det er Harald Jensen stående nr. 3 fra venstre

I seks år sad Harald Jensen i Aalborg byråd, hvor han på sin friske facon forsøgte at sætte kulør på de højtidelige forhandlinger.

Teknisk Skole

Da Harald Jensen den 17. februar 1871 indtrådte i direktionen for Aalborg Tekniske Skole, kom der fart i udviklingen, og han realiserede ønsket om, at skolen skulle have egen bygning ved at flytte ind i Østeraagade 8. Også disse lokaler blev for små, så Harald Jensen blev også initiativtager til nye udvidelser.

I 1880 gav byrådet en grund i Danmarksgade til 10.000 kr., og da Østeraagade 8 blev solgt til restauratør Erik Jensen for 19.500 kroner og staten gav 20.000 kr., kunne der bygges en ny teknisk skole, der i Harald Jensens 40-årige formandstid udvidedes to gange, inden han på grund af svagt helbred trak sig tilbage i 1911.

De jyske købmænds grossist og kornhandler i Hamburg, generalkonsul Hendrik Pontoppidan, gav i 1880 Teknisk Skole en legatportion på 2.000 kr., og 5 år senere skænkede han skolen en ny gave, 5.000 kr. Han var en god ven af Aalborg og med skrivelser til formanden, tituleret "Høj-agtede Hr. Jensen" fulgte seks aktier a 500 kr. i Aalborg Diskonto-, Låne- og Sparebank - "til hjælp og støtte for uformuende elever, der ved flid og hæderlig vandel og dygtighed har gjort sig fortjent til deres læreres anbefaling".

Under pengekrisen i 1857 standsede Pontoppidan i Hamburg sine betalinger, hvilket medførte vanskeligheder bl.a. for den nystiftede Aalborg Diskontobank samt storm på Sparekassen, hvor der på en måned blev hævet 100.000 rigsdaler. Regeringen sendte den unge direktør for Privatbanken i København, C. F. Tietgen, sydpå til Pontoppidan, og det viste sig, at denne var solvent, men uden likvide midler. Der blev handlet hurtigt for at redde de mange danske handelsfirmaer, da Tietgen ved hjælp af den nye telegraf kunne berolige den danske regering, som hurtigt stiftede en lånefond på 300.000 pund sterling, hvoraf Aalborg lånte en halv million kroner - og faren drev over.

Aalborg Tekniske Skole i Østeraagade - i brug i 1872

At Harald Jensen omfattede Teknisk skole med stor interesse og kærlighed fremgår af, at ægteparret testamenterede skolen 25.000 kr. - dengang en meget betydelig sum. I bestemmelserne om legatets anvendelse var tilføjet: "Ved uddelingen må intet hensyn tages til religionsbekendelse".

Landbosparekassen

September 1885 udsendte seks af byens og omegnens kendte mænd, deriblandt Harald Jensen, "Haraldslund" - et opråb til 200 mænd om de dårlige tider, hvor den almindelige mand vanskeligt kunne opnå antagelige pengelån, og hvor disse normalt var både dyre og byrdefulde. I opråbet opfordredes til at virke for en god sag ved dannelse af en sparekasse.

På mødet, der holdtes den 21. oktober i murermester Aggersborgs sal på Nytorv 7, var 50 mødt op som garanter, og her blev Landbosparekassen stiftet. Formand blev overretssagfører J. K. Larsen (også administrerende direktør), næstformand Harald Jensen samt proprietær Jens Jensen, Købmand Chr. Thorup og gårdejer Søren Peen.

Bestyrelsens stærke mand var utvivlsomt Harald Jensen, der stredes med formanden gennem 2½ år, indtil denne nedlagde hvervene som bestyrelsesformand og direktør. Begge disse poster blev overtaget af Harald Jensen.

Den indre kamp var dog ikke hørt op. Den 29. september 1891 sendte den tidligere formand et cirkulære til garantene for at så mistillid til bestyrelsen, men angrebet blev kraftigt afvist.

I 16 år (1888-1904) blev Landbosparekassen ledet dygtigt og myndigt af Harald Jensen, men i en bestyrelsesberetning fra et møde den 30. marts 1904 kan man læse følgende:

"- Når jeg i dag fratræder min plads som formand for Landbosparekassen, vil jeg hermed bede hele bestyrelsen modtage min tak for det

gode forhold og samarbejde i de mange år, jeg har haft den ære at bestyre sammen med de herrer. Denne tak gælder også kontorets personale. Jeg må beklage den ved sidste generalforsamling foretagne hemmelige overrumpling, der fandt sted ved stemmeafgivningen af bestyrelsesvalget, idet den ikke alene ramte mig, men de mange garanter, der ikke anede, hvad der skulle foregå, og dermed blev afskåret fra at have mødt og afgive deres stemme.

Jeg vil håbe for kassens vel i fremtiden, at der vil blive foretaget forandringer i de love, så at alle garanter, der bor langvejsfra, kan få deres ret til at afgive deres stemme ved repræsentanten for kontorkredsen uden at måtte behøve at rejse til Aalborg, dette særligt, hvor det gælder bestyrelsesvalg.

Harald Jensen”

Landbosparekassens “fødested” .
Hjørnet af Bernhard Rees Gade og Nytorv

Af kilderne fremgår, at man ikke behøver at have ondt af “den faldne”, for samme metode brugte Harald Jensen selv for at vælte sin forgænger!

Kunstmuseet

Interessen for kunst prioriterede Harald Jensen højt blandt sine mange tillidsposter, og til sin død var han formand for Aalborg Kunstmuseum.

Aalborg Historiske Museum, der startede som kunstmuseum.
2 måneder senere var historisk museum med.

I 1863 fremvistes museets indsamlede oldsager for første gang i to stuer hos købmand Olufsen på Nørregade, men af frygt for krigen blev samlingen, som bl.a. omfattede en sten med runeindskrifter, der mange år senere afsløredes som et falsum, i 1864 gratis sendt med dampskibet "Dania" til København, indtil faren var drevet over. Samlingen blev flyttet til lokaler i Jomfru Ane Gade, og i 1873 fik museet nogle værelser i Vestergade.

Pladsforholdene var stadig utilfredsstillende, hvorfor formanden for kunstforeningen, brænderiejer Harald Jensen, i 1874 foreslog, at der blev indført en selvstændig museumsbygning. Til denne opgave fik han nedsat en komité, der i øvrigt bestod af kæmner Laurits Godsken, boghandler M. A. Schultz, borgmester A. R. Stricker samt købmand Th. Schmidt.

Der blev foretaget en privat indsamling blandt borgerne. Harald Jensens forslag mødte dog også modstand, idet partikulier Gandrup i byrådet 1875 udtalte, at museer ikke skal splittes rundt i provinsen. "Enhver, der har interesse for den slags sager, rejste nok til København, hvor den rette plads er for slige offentlige institutioner. En indsamling i byen havde kun givet 10.000 kroner, og så ville man endda tænke på at fylde et nyt museum."

Da der imidlertid blev indsamlet 15.000 kr., staten bevilgede 7.000 kr. og Aalborg amtsråd 700 kr., skænkede byrådet den grund på Algade, hvor museet nu ligger, til komiteen, som derefter opnåede nogle rentefri lån. Harald Jensen var også initiativtageren, da museet blev rejst i 1879, og da det blev udvidet i 1895.

Harald Jensen var formand for kunstmuseet i 35 år, lige til sin død i 1914.

Aalborg Historiske Museum efter ombygningen 1893-95

Haraldslund

Harald Jensen erhvervede i 1880 et betydeligt areal af Ladegårdens jorder i vestbyen og byggede her, i landlige omgivelser, en herskabelig villa med hestestalde og en flot landauer. Syd for ejendommen "Haraldslund" blev anlagt en stor park med frugthave. Harald Jensen åbnede gæstfrit sit hjem for datidens kunstnere og forfattere, bl.a. Bjørnstjerne Bjørnson fra Norge. Denne forbindelse ophørte, da Harald Jensens datter Thekla, mod sin fars vilje, giftede sig med en søn af Bjørnson.

Ret megen bebyggelse var der ikke vestpå i byen, men alligevel kunne der opstå problemer. Ved Reberbansgade blev der i 1872 klaget over, at brønderiejer Isidor Henius og møller Zinck pumpede alt vandet op af Hasserisåen - i øvrigt det eneste sted de kunne få vand. Husejerne søgte derfor byrådet om at få en fælles vandopstander på Reberbanen, men det blev afvist.

Lystgården "Haraldslund".

Samme år klagede slagter Noll på fleres vegne over, at jernbanebestyrelsen havde spærret vejen, så de ikke havde færdsel til deres, af kommunen lejede, arealer.

Byrådet mente Fægyden ikke var offentlig, men andragerne hævder, at den 30. maj 1820 blev jorden mellem Reberbanen og “Kastet” overladt ejerne imod, at der blev lagt en bro over åen, men vil nu hos jernbanebestyrelsen forsøge at skaffe ejerne adgang til deres marker igen, og gøre vejen offentlig. - Tre år tidligere var det nye jernbanespor blevet anlagt tværs over markerne.

Klog mand

Gennem en lang årrække praktiserede Harald Jensen som kvaksalver - efter eget udsagn havde han siden sit 18. år hjulpet tusinder af fattige ved hjælp af sine medikamenter, f.eks. brugte han mod nyregrus og blæresten et afkog af persillerod, peberrod og enebær.

Harald Jensen fik måske allerede som 15-årig inspiration til at hjælpe de fattige og nødlidende under koleraepidemien i 1853, der i København krævede 7219 dødsopfre.

Alle søgte dengang beskyttelse mod sygdommen, bl.a. ved de gammelkendte midler som at lade sig årelade og gå til alters. I Aalborg døde 409 af koleraen, og allerede den 10. august, 5 dage efter sygdommens ankomst, blev der i Aalborg Stiftstidende averteret om kolerabrændevin, som i denne skæbnsvangre tid kunne anbefales enhver, der var vant til at drikke anden spiritus.

Denne brændevin blev solgt fra kammerråd Hjorths landbrænderi i Tustrup og kostede to mark pr. potte. Et lignende forebyggende middel var “Eau sans pareille”, som købmand Anders Larsen på Nørregade forhandlede.

Harald Jensen havde fra nær og fjern stor søgning som “klog mand” på “Haraldslund”. Man søgte hjælp mod alle tænkelige sygdomme, og han tog ikke betaling for sine råd.

Ved århundredskiftet tog en mor en dag sin lille søn, Søren, ved hånden og gik den lange vej fra østbyen ud til "Haraldslund". Drengen var - som man sagde - opgivet af lægerne, og da Harald Jensen så ham, foreskrev han denne kur: "Sug kraften af kogte torskeshoveder, så skal han nok komme sig". Konen fortalte vidt og bredt om besøget hos den flinke mand med guldlorgnetter, og menuen stod i lang tid på kogt torsk, og snart kunne lille Søren igen være med til skolegymnastik, og et halvt århundrede senere kunne ingen se på den ranke og spændstige mand, at han som barn var opgivet af lægerne, men ikke af Harald Jensen.

Kvaksalveri var jo forbudt, og da myndighederne omsider idømte Harald Jensen en bøde, måtte han standse sin virksomhed.

Han mistede dog ikke derfor sin interesse for ungdommen. SIFAs første stadioninspektør Aage Jacobsen har fortalt, at han engang som læredreng blev sendt fra Lomborgs Planteskole i Vejgaard ud til "Haraldslund" med planter, da Harald Jensen sagde til ham: - "Nå, min dreng, vil du have nogle æbler? Har du en sæk med, fylder vi den". Var der et år særlig mange æbler i den store frugthave, blev en høstvogn fylde med æbler, hvorefter kusen og Harald Jensen, inde i byen, forærede dem væk.

Testamentet

Da Harald Jensen døde den 18. juli 1914 (hans hustru Emilie døde den 15. august 1912) fremgik det af ægteparrets testamente, at den store villa "Haraldslund" skulle tilfalde Aalborg Museum, idet man ønskede, at det historiske museum skulle overføres til villaen, så hele bygningen på Algade kunne udfyldes af kunstmuseet, som Harald Jensen jo prioriterede højt.

Aalborg Kommune benyttede "Haraldslund" til børnehjem i 50 år, hvorefter Historisk Museum indrettede et anneks med særudstillinger i de højloftede stuer, bl.a. fotograf Dynesens, der på få år indsamlede per-

son- og topografiske Aalborg-fotografier, under stor publikumsinteresse.

Den mest markante udvikling af dette sted skete i 1969, da man indviede et moderne motionscenter med svømmehal, hvor man ærede Harald Jensens minde ved at bibeholde navnet "Haraldslund".

I ægteparrets testamente skabte følgende bestemmelse stor interesse hos SIFAs bestyrelse, der kæmpede energisk for bedre forhold til idrætsungdommen:

" - den øvrige del at tilliggendet skal da udlægges til offentlig almen benyttelse for byens borgere, idet vi ønsker det udlagt og tilplantet som offentligt anlæg med indlagte store åbne pladser eller plæner til leg, tennis, fodbold, langbold og anden sommer- og vintersport".

Idrætspladsen

Det er sandsynligt, at Harald Jensen i dagspressen har fulgt SIFAs arbejde med formanden Eugen Schmidt i spidsen for at finde en velegnet idrætsplads til sine medlemmer. En af mulighederne var nemlig en grund mellem "Haraldslund" og Annebergvej.

Allerede den 27. november 1914 indbød stadsingeniør Olsen SIFA til forhandling om anlæg af en idrætsplads på "Haraldslund"s mark, og denne plan gik bestyrelsen ind for, selv om nogle klubber mente, det ville tage år, før publikum var opdraget til at gå så langt vesterud.

I maj 1916 var SIFAs bestyrelse i stærk blæst ude på marken og konstaterede, at der var fuldstændig læ. Et halvt år senere vedtog Aalborg byråd forslaget om idrætsplads ved "Haraldslund".

Da så forslaget endelig - efter flere års forhandlinger - var vedtaget, var det en ubehagelig overraskelse, at byrådet i februar 1918 påtænkte at indrette idrætsanlægget syd for Ny Kærvej. SIFA protesterede kraftigt og krævede, at de afgivne løfter blev overholdt.

Byrådets usikkerhed skyldtes måske, at byens fattigvæsensudvalg anmodede om fortsat at drive "Haraldslund"s jordareal som agerbrug, idet "det er vigtigt at fremskaffe fourage til fattigvæsenets heste og for børneoptagelseshjemmets forsyning med mælk". Denne tilladelse blev dog nægtet af byrådet, og den 8. juli vedtog byrådet at bevilge 3.000 kr. til færdiggørelse af fodboldbanen ved "Haraldslund", men blot det at lægge dræningsledninger ville også koste 3.000 kr.

Da SIFA i 1927 ønskede at bygge en tribune med omklædningsrum m.m., udtalte byrådsmedlem Willumsen ved et møde på Rådhuset, at når SIFAs medlemmer ikke havde indsamlet et beløb selv, og bragte et offer, og ikke engang ville betale entré til stadion, kunne han ikke støtte byggeriet, og desuden var han imod at bruge en del af "Haraldslund"s frugthave til tennisbaner.

Angående entré til kampe sagde SIFAs formand Eugen Schmidt, at stadion i 1926 var besøgt af 16.000 voksne og 6.000 børn og klubbernes passive medlemmer. Kendsgerningen var, at 40% af tilskuerne var gratister - og det var for meget.

Selv om SIFA de første år mødte mange vanskeligheder, er der gennem årene sket en så kolossal udvikling på "Haraldslund"s jorder både økonomisk og bygningsmæssigt, at idrætsanlægget i dag er blandt Danmarks bedste.

Et beskedent gadeskilt er i dag et synligt minde om Harald Jensen.

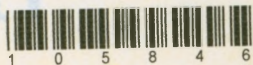
Karl Johan Hansen

Familien Harald Jensens gravsted på Aalborg Almenkirkegaard

AALBORG
- SIFA -
IDRÆTSARKIV

DIS-Danmark

1 0 5 8 4 6